

VOOR
KLEINE

KLEUTERS

door Cora C. G.

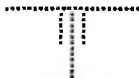
Nijkerk, G. F. Callenbach

VOOR KLEINE KLEUTERS

DOOR

CORA C. G.

VIERDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

PAS OP!

Klein kleutertje had kans gezien, om moeder te
ontloopen;
Ze keek eens rond het huis en zag . . . het tuinhekje
stond open.
Niet lang gedacht, maar vlug ter been
Loopt kleuterke naar 't straatje heen.

Dat was een pret; geen die haar zag. Nu gauw maar
naar het water;
Ze hoorde d'eendjes tusschen 't riet met luid en blij
gesnater.
Maar . . . eer zij nog op 't stoepje trad
Had Moe haar bij den arm gevat.

Klein kleutertje staat heel beschaamd, dat Moe haar hier
betrapte
En zeker er voor zorgen zou, dat zij niet weer
ontsnapte.
Maar Moe geeft haar een ferm zoen
Als zij belooft, 't niet weer te doen.

MOEDERS VERJAARDAG.

Zeg, zou je niet graag willen weten,
Voor wie ik die bloemetjes pluk? —
Mijn moeder viert morgen haar jaardag.
Dan wensch ik haar daarmee geluk.

Nu pluk ik vanavond de roosjes
En leg ze dan neer in het gras:
Zoo blijven ze frisch wel en fleurig.
Hè — 'k wou dat het morgen al was!

En als ik nu eerst heb geslapen,
Dan kom ik heel stil uit mijn bed;
Vlug wek ik mijn broertjes en zusje
Vóór iemand in huis er op let.

Eerst gauw nu de kamer in orde,
De bloemen op tafel gelegd,
En wordt straks ons moedertje wakker,
Dan netjes ons versje gezegd:

„Lief Moesje, we zijn op uw jaardag
„Zoo dankbaar gestemd en zoo blij;
„De Heer spaar' U lang voor ons allen,
„Zij daaglijks ten goede U nabij.”

ZOO'N STOUTE JONGEN!

Piet was op school weer stout geweest; de meester liet hem blijven
En toen hij weer naar huis mocht gaan, was 't waarlijk al bij vijven.
Maar wie nu denkt, dat Piet zich haast, zijn tijd nog in te halen,
Die heeft zich heelemaal vergist; nog blijft hij buiten dralen.

Eerst durfde hij niet goed naar huis; wat zou hij moeten zeggen?
Dat moest hij eerst nog bij zichzelf eens ernstig overleggen;
Want schuld bekennen, daarvan wou ons baasje heel niets weten.
Doch eer 't een half uur verder was, was hij de zaak vergeten.

Hij vond op straat een kameraad, met wien hij wat ging spelen;
Ze deden samen deurtje-bel, maar 't ging al gauw vervelen.
Toen trokken de soldaten uit en Piet ging met hen mede,
Maar duid'lijk sprak 't geweten toch; het liet hem niet met vrede.

En Piet besloot naar huis te gaan. Toen sloeg de klok juist zeven!
Wat moest hij doen? — O, 't was nu nog veel erger dan daareven.
De angst sloeg waarlijk hem om 't hart en Piet begon te huilen;
Hij leunde bij een dikken boom, alsof hij wilde schuilen.

Daar klonk een voetstap langs de gracht, steeds duid'lijker, steeds nader.
Ter sluik keek Pieter even op en zag, — o schrik — zijn vader!
Wat er nu verder is gebeurd, behoef 'k niet uit te leggen.
Maar Piet kwam voorts op tijd uit school, dat kan ik u wel zeggen.

MIJN LAMMETJE.

Mijn vroolijk lam, mijn dartel dier,
Hoe ben je toch zoo blij?
Je maakt den heelen dag plezier
En springt maar door de wei.
Ik wou wel van je weten thans,
Of nooit verdriet je drukt;
En zeg je 't mij, — je krijgt een krans
Van bloemen, versch geplukt.

Wel meisje-lief, hoe zou ik toch
Niet vroolijk zijn en blij?
De beek gaf m' altijd water nog
En heerlijk gras de wei.
'k Heb frissche lucht en zonneshijn,
'k Leef onbezorgd en vrij.
Al ben ik maar een schaapje klein,
De Heer zorgt toch voor mij.

Mijn lieve lam, mijn vriend'lijk dier,
Ik heb je goed verstaan.
Kom nu maar met je kopje hier,
'k Zal je versieren gaan.
En 'k zal het niet vergeten weer,
Wat je daareven zei:
„'k Ben 't schaapje van den lieven Heer
En Hij, Hij zorgt voor mij.”

KOEKJES BAKKEN.

Hoera, hoera, 't is feest vandaag
En moeder gaat trakteren!
De koekjes zijn aan één kant bruin,
Nu moe ze om gaat keeren.
En ruik je wel, wat lekk're geur
Daar opstijgt achter d' ovendeur?

O, kom nu toch eens kijken, zus,
Hoe prachtig of ze worden!
Ga jij de tafel dekken vast
En krijg de mooie borden;
Want op zoo'n ongewoon festijn
Moet alles even feest'lijk zijn!

Ze zien er toch zoo heerlijk uit
De koekjes, die wij maken.
En 'k twijfel heel niet, of ze ook
Niet even kost'lijk smaken.
Zelfs uit den winkel zijn ze niet
Zoo lekker als mijn moe z' u biedt.

O, DIE HEIN!

'k Geloof, dat niemand mij nu ziet,
Dacht Hein en sloop toen nader;
Want moeder is bij tante Brecht
En wacht, — dat heeft zij zelf gezegd —
Tot zes uur op mijn vader.

Er is dus niemand, die het merkt,
Nu kan ik het wel wagen.
Die druiven lokten m' al zoo lang! —
Ik ben ook heelemaal niet bang
Dat pa er naar zal vragen.

En Hein ging op zijn teenen staan
Om 't takje te bereiken;
Hij plukt den tros voorzichtig af. —
Maar vlucht dan henen op een draf
Zelfs zonder om te kijken.

Wel Hein, waarom zoo'n haast gemaakt?
En niemand kon het weten,
Zoo zei je straks; — maar toch, een stem
Veroordeelt deze daad met klem:
De stem van het geweten.

DE KLEINE DROOMER.

„Naar huis, kleine baas,

„Je moedertje wacht,“

Zoo waarschuwt de scheidende zonne.

Maar 't ventje, helaas,

Geeft daarop geen acht;

Hij is wakend aan 't droomen begonnen.

Hij kijkt en hij tuurt en hij staart op de zee;

Hoe graag ging hij zelf met de golven eens mee, —

Al verder, steeds verder, tot eens aan het strand

Van Indische rijken zijn scheepje belandt.

Maar heel ongemerkt

Komt zachtkens de vloed

En 't water wil stilstaan noch keeren.

Het wast en het werkt

En komt tot den voet

Van 't knaapje, dat niet wilde leeren.

Hij schrikt en springt op en kijkt angstig in 't rond:

Het water reeds blinkt, waar hij even nog stond,

En haastend zich nu van het eenzame strand

Keert eindelijk hij huiswaarts, zijn scheepje in de hand.

DE WINTER KOMT.

Hoezee, hoezee, de winter komt!
De schaatsen maar gekregen!
Vast komt er nu wel sneeuw en ijs
In plaats van al dien regen.
De sleê wordt al weer klaargezet;
Hoezee, nu komt de winterpret!

Maar 'k denk toch dat voor allen niet
Die pret zoo groot zal wezen;
Daarom aan d' armen om ons heen
Ook liefd'rijk hulp bewezen.
Genieten wij, wat God ons zendt,
Maar ook tot weldoen 't hart gewend!